

СТРАЧАНЫ РАЙ

1.

Nirvana- рай на зямлі

Перакладзі слова Nirvana

Nirvana- рай на зямлі

З дзіцячай анкеты другой паловы 90-х, гады моладзевай моды на Курта Кабэйна і гранжэй

“Які чалавек для цябе самы галоўны?” – у Хрыста запыталіся.

“Той, які цяпер побач”, - прагучаў адказ.

Дзікая Карэлія, востраў Каянсары, халоднае і цёмнае Ладаскае возера, чарадзейныя мхі, першабытныя скалы. Я прыехала на піцёрскі эзатэрычны фестываль “Інлакеш”, што перакладаецца “Я – іншы Ты”. Там быў вялікі рознакаляровы шацёр, у якім мы (чалавек з сотню) спаткаліся штовечар на Танцы Усеагульнага Міру. Танцы Усеагульнага Міру (Dances of the Universal Peace), што называюцца яшчэ і духоўнымі альбо суфійскімі, - перапляценьне мноства духоўных традыцыяў. Сьпевы іўдзейскіх, будысцкіх, індуісцкіх і іншых сьвяшчэнных тэкстаў суправаджаюцца танцамі. Прыдуманы былі яны ў 60-я гады ў Сан-Францыска Муршыдам Самуілам Льюісам – іўдзейскім равінам і суфійскім настаўнікам. Набылі папулярнасьць сярод хіпі, а пазьней распаўсюдзіліся па усім сьвеце.

Урачыстыя строі, сьвечкі, двухслойны карагод. Зь песьняй на вуснах, з танцам узіраецца ў вочы таго, хто побач.

Всё, о чём прошу,
это помни Ты, что
я Тебя всегда Люблю!

Затым побач акажацца іншы. Уважліва, усьвядомлена ўзіраецца ўжо не ў блакітныя, а - у зялёныя вочы:

...помни Ты, что
я Тебя всегда Люблю!

Тым летам я – усяго з трыма курсамі унівэра за сьпінай, свабодная хіповая аўтастопшчыца – закахалася ў Танцы Усеагульнага Міру. Яны, адчувала я, трапная ілюстрацыя для безумоўнай любові, якая, вядома, бяз

болю, прывязанасьці і рэўнасьці. Уважліва, з прысутнасьцю тут і цяпер, я узіраюся ў блакітныя вочы, затым, ня менш уважліва, - у зялёныя. Я люблю цябе, і цябе, і цябе – ня менш і ня больш за яго і яе.

“Які чалавек для цябе самы галоўны?”

“Той, які цяпер побач”.

2.

Весьлячак Оша

Індыйскі гуру весьлячак Оша – за вольныя адносіны між мужчынамі і жанчынамі. За непатрэбнасьць прывязанасьцяў. За свабоду.

Штолета я бываю ў мэдытацыйным летніку Бхагавана Шры Раджніша, у чароўным узгорыстым сасновым лесе пад Пецярбургам.

Летась, схаваўшыся на беразе чысьцюткай карэльскай рэчкі, там горка плякала жанчына. Яна прыехала ў Оша-летнік з мужам.

Я усё разумею... Але ён дакранаўся да яе так лагодна і так сэксуальна... Да мяне так не дакранаецца...

3.

Халодны індыйскі душ і грэхападзеньне

Індыя, зь яе празрыстымі і радаснамі сонечнымі ранкамі, пальмамі і сьвежымі сокамі на вуліцах, пераблытала мае поры года. У студзені я знаходзілася ў леце. У студзені я знаходзілася ў Гоа – там, дзе ў напрыканцы 60-х сяліліся свабодныя хіпі.

Магчыма, свабодныя хіпі 60-х хадзілі галяком...

Цяпер жа у Гоа няма голых мужчын і жанчын. Ёсьць цэлая вуліца каляровых індыйскіх трантоў на продаж і кафэшкі, кафэшкі, кафэшкі. Але і зараз сюды сыцякаюцца валасатыя музыкі з Эўропы і постсавецкай прасторы. Тут п'юць трысьняговыя сокі і ядуць фруктовыя салаты, паляць гашыш, хаваюць ЛСД-шны цукар, зьдзяйсняюць астральныя шпацыры пад кетамінам.

У Кешы ёсьць дрэды. І дзіўныя доўгія пазногці на пальцах, бо Кеша – музыка. Колісь, шмат гадоў таму, ён ня быў валасатым і ня быў дрэдлатым, а кораткастрыжаным і бізнэсоўцам. Цяпер - яму цэлых трыццаць дзевяць. Штосэзон ён завісае ў Гоа, і робіць тут музыку, і гашыш паліць. Кеша... Мне ня хочацца называць яго сябрам. Куды больш дакладнае – палюбоўнік. Я – дваццацідвухгадовая дзяўчынка. З ладным целам. Не жаночым, а дзявочым. З маленькімі грудзямі, якія мне раптам гэтакімі правільнымі падаюцца. А Кеша – мой палюбоўнік.

Банальна, кадук яго бяры, раман на узьбярэжжы акіяна. Раман, што не зьвязеш у заплечніку ў краіну родную, з каляровымі індыйскімі трантамі. Банальна, кадук яго бяры... А зрэшты... Па-хіпоўску і вельмі прыгожа. Сьвяшчэнная сустрэча Мужчыны і Жанчыны. А зрэшты... Банальна, кадук яго бяры!

Мы, як заўжды, напаленыя. За межамі арыстоцэлеўскай лёгікі. І глыбей, як быццам бы глыбей у рэальнасьць. Нахлынула жыцьцё, жыцьця стала болей.

Халодная вада льецца. Ох, у індыйскіх душах вада заўжды халодная!.. “Калі ты баісься халоднага душу, калі ты ня станеш пад яго цалкам, ты толькі пакуты будзеш ствараць”.

Кеша – ён мудры. Два разы, у стане наркатычнай перадазіроўкі, уваходзіў у сьмерць. Пакідаў фізычнае цела. Адночы перажываў цэлае. Кеша ня вучыць жыць, а сьціпла разуменьне суб’ектыўнае выказвае.

Дакранаецца. Ён дакранаецца мыльнымі рукамі, пад халодным індыйскім душам. Так дакраналася ў дзяцінстве мама. Я плачу, усьведамляючы гэта. Так дакраналася мама.

Мы, як заўжды, напаленыя. І глыбей, як быццам бы глыбей у рэальнасьць...

Жыцьцё (а можна – Бог. А насамрэч пляваць як называць), дык вось, жыцьцё, гэтая магутная, мудрая і нястомная плынь, – таленавіты творца. І я захоплена тым, што цяпер са мной адбываецца. Новая гісторыя. Спазнаньне новых граняў быцьця.

У мяне інфэкцыя, што звычайная справа для Індыі. І я замкнёная ў сьцянах пакоя таннага індыйскага гест-хаўса. З халоднай бэтоннай падлогай, двума сьціплымі акенцамі, на якіх - маляўнічыя мастацкія краты. А за маляўнічымі мастацкімі кратамі – пальмы. Дзённае сьвятло няшчодро ў мой пакой з халоднай бэтоннай падлогай льецца.

Мой асяродак – усяго два чалавекі, два мужчыны. Кеша і сусед па пакою венгр Рудзі.

Рудзі – кораткастрыжаны бляндын у акулерах. У яго хлапчуковае цела, ён праграміст. З Рудзі лёгка і проста. Рудзі – мой сябар. А Кеша, з важкім мужчынскім целам, барадой і доўгімі дрэдамі, - палюбоўнік.

Люблю гэтых двух мужчынаў. Але – па-рознаму. З Рудзі – бесклапотны і ясны сонечны індыйскі ранак. З Кешам – сьпелы, цяжкі барвовы яблык. З Кешам бываюць залевы і кастрычніцкі вецер унутры. З Кешам бывае балюча.

Калі зачынiліся ў пакоi з халоднай бэтоннай падлогай i маляўнічымi мастацкімi кратамi на вокнах, я дазналася пра сваю старажытную прыроду Жанчыны. Архетыпiчны крык, крык пачатку пачаткаў: майго нiкчэмнага розуму там не было, а была воля Бога. I Жанчына.

А потым, як заўжды, быў халодны iндыйскi душ.

Але чаму я мушу кахаць адну жанчыну больш, чым iншую?

Я разумею Кешу. Танцы Народаў Мiру – расцудоўныя. Уважлiва, з прысутнасцьцю тут i цяпер, узiрацца ў блакiтныя вочы, затым, ня менш уважлiва, - у зялёныя. Любiць яе, i яе, i яе...

Мужчыны – гэта самцы. Им трэба шмат самак – такая ужо прырода.

I Кеша зьбег да сваiх музыкаў, на рэпэтыцыю. А я засталася. У сваiм пакоi з бэтоннай падлогай i вечаровымi ценямi. З двума акенцамi. На якiх – маляўнiчыя мастацкiя краты.

Было балюча. Але ж ясна i урачыста, як у храме. I я зразумела, што хачу пiсаць апавяданьне. Мне ня трэба выдумляць сюжэты. Жыцьцё, гэтая магутная, мудрая i нястомная плынь, – таленавіты творца.

Захутаўшыся ў iндыйскую шаль, я пайшла на бераг акiяна.

Можа, уся справа ў тым, што зь цёплага, зразумелага улоньня мамы - ды ў халодную, страшную невядомасьць роддома занадта жорсткiм аказалася?..

Я хачу, каб кахаў мяне болей, чым iншую.

Так, як на Танцах Народаў Мiру, у мяне адназначна не атрымлiвалася. А мне ж падабалася шчабятца пра мудрасць фры лава. Кнiжкi i кiно, з палкасьцямi-рэўнасьцямi, усе вашыя дурацкiя крэйцаравы санаты i пакуты маладых Вертэраў адчувалiся iнфантыльнасьцю. Я захаплялася сваiм прыгожым вобразам, я была крутой: Танцы Народаў Мiру – вось гэта любоў!.. Вось гэта каханьне!

Ды як на Танцах у жыцьцi не атрымлiвалася.

У наступныя днi Кеша быў цалкам у музыцы: рабяты зацята рыхтавалiся да выступу на нейкiм вясельлi. У дзень, калi я зьязжала з Гоа, ужо ачунялая ад iндыйскай iнфэкцыi, тэлефон Кешын адказваў нецiкавымi гудкамi.

Але чаму я мушу кахаць адну жанчыну больш, чым iншую?

У гэтыя днi ўва мне было шмат Кешы. Часьцяком падавалася: надта шмат. Часьцяком падавалася: цяжка мне, перапоўненая я Кешам.

Яшчэ я любiла Рудзi. Але так, як Кешу... Хiба хопiць моцы i месца?

Я больш яго не убачыла. А хацелася сказаць, што, валяючыся гэтыя днi з iнфэкцыяй, я любiла цэлых двух мужчын.

Рудзі - так лёгка і радасна.

І - Ева, зь цяжкім сьпелым яблыкам - я спазнавала Кешу. А напраўдзе, сябе.